

REBUIG DE L'AMPLIACIÓ DEL PERMÍS PER NAIXEMENT I CURA DE FILL/A EN EL CAS DE FAMÍLIES MONOPARENTALS

La durada del permís per naixement de fill/a i cura en famílies monoparentals ha estat discutit en els tribunals en l'any passat. Així doncs, la qüestió generalment sotmesa a debat residia en si la família monoparental, això és, el/la únic/a progenitor, té dret a acumular a la seva prestació econòmica per naixement i cura del seu fill menor la de l'altre progenitor no existent.

En primer lloc hem d'atendre la normativa d'aplicació sobre la matèria:

Art. 48.4 de l'ET (Estatuts dels Treballadors): atorga un permís de 16 setmanes a cada progenitor, sent les 6 primeres setmanes posteriors al part de gaudi obligatori i a jornada completa. La resta de setmanes es poden gaudir fraccionadament, mitjançant notificació prèvia de 15 dies a l'empresa.

Aquest període de 16 setmanes l'ET preveu la seva ampliació en determinats supòsits: part prematur amb hospitalització immediata després del part, hospitalització immediata posterior al part per poc pes, part múltiple i per discapacitat del/ la nounat/a.

Les famílies monoparentals ens troben davant una absència de regulació específica.

En les últimes sentències ens trobàvem amb una gran varietat, on es reconeixia a les famílies monoparentals:

- a) El gaudi del permís en 32 setmanes (16 +16).
- b) El gaudi del permís en 26 setmanes (16+10, sense tenir en compte les 6 setmanes obligatòries de l'altre progenitor no existent).
- c) No se'ls ha permès el gaudi del permís del progenitor no existent i, per tant, només se'ls ha reconegut el permís per 16 setmanes.

Davant aquesta situació de buit legal i discrepància jurisdiccional, el passat 8 de març de 2023 el Tribunal Suprem va dictar una sentència establint la següent jurisprudència:

Va acordar denegar el reconeixement a afegir al permís per naixement durant 16 setmanes el permís del pare en aquells supòsits de famílies monoparentals, en particular de les mares. Aquest permís comprèn el part i la cura de menor de dotze mesos i la consegüent suspensió del contracte de treball de la mare biològica, i s'hi inclou les persones trans gestants i els supòsits d'adopció, de guarda amb finalitats d'adopció i d'acolliment.

Així doncs, el Tribunal Suprem entén que la configuració del Règim Prestacional de la Seguretat Social correspon exclusivament a l'òrgan/poder legislatiu, que recentment va rebutjar al Senat una esmena que pretenia introduir a la Llei una modificació en aquest sentit. A més, la sentència raona que és al legislador al qual li competeix ponderar els diferents interessos en joc (corresponsabilitat en la cura del nen, interès del menor, interès del progenitor) i decidir sobre aquest tema la solució més convenient.

A més a més, el Tribunal ha indicat que la normativa que no inclou els permisos dobles per a famílies monoparentals no està en contradicció amb la Constitució espanyola ni es troba al marge de la normativa de la Unió Europea (UE).

Igualment, han explicat que el reconeixement de l'única figura materna/paterna d'una família monoparental per a la prestació per naixement i cura de menor no és un requisit imposat per la Constitució, ni per cap norma de la UE ni per cap acord o tractat internacional ratificat per Espanya.

En definitiva, el Tribunal Suprem ha declarat que no s'aplica la perspectiva de gènere en aquest cas pel fet que no hi ha discriminació, sinó una deficiència de protecció acceptada deliberadament pel poder legislatiu.

